

Nr 225.

Av herr **Wallén**, angående utredning om viss ändring i gällande bestämmelser om lindring i eller befrielse från skatt för dödsbo.

Enligt 15 § mom. 2 av kommunalskattelagen den 28 september 1928 må dödsbo, därest behållningen i boet efter avliden skattskyldig, som vid dödsfallet varit här i riket bosatt, ej överstigit 20 000 kronor, därest den avlidne efterlämnat maka, oförsörjda barn eller andra bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, kunna av beskattningsnämnden helt eller delvis befrias från skyldighet att utgiva fastighetsskatt för det år han avlidit eller för året näst därefter. Har den avlidne efterlämnat mer än två bodelägare, som vid hans frånfälle varit beroende av honom för sin försörjning, må sådan befrielse kunna medgivas, därest behållningen i boet ej överstiger 30 000 kronor. Frågan om befrielse, som här avses, upptages beträffande taxering som skulle äga rum under dödsåret, av beskattningsnämnd för detta år. Beträffande kommunal inkomst- och förmögenhetsskatt samt statlig inkomst- och förmögenhetsskatt gäller motsvarande bestämmelser.

Känt är att denna eftergift från det allmännas sida blivit i synnerligen ringa grad utnyttjad. På grund av de flesta sterbhus obekantskap med gällande författningar begäres ej skattelindringsbefrielse. Beskattningsnämnden har ingen skyldighet ingripa. Stadgandet har med andra ord blivit en död bokstav i praktiken i stället för att lända dödsbon i små omständigheter en välbehörlig och av statsmakterna avsedd lättnad. För att komma stadgandena att medföra den från begynnelsen avsedda effekten böra de därför erhålla en annan utformning, som gör dem kategoriska i stället för fakultativa. Rätten att erhålla befrielsen resp. lindring bör med andra ord ej vara beroende på framställning från dödsbo utan tillkomma dödsbo utan vidare i den utsträckning och under den förutsättningen, som angivits i ovannämnda lagar. Härvid bör undantag göras för objektskatten. Ett dödsbo, vars ekonomi kan stadgas på fast egendom, besitter däri givetvis en helt annan styrka än i de fall, där den avlidnes arbetsförmåga o. dyl. varit enda eller huvudsakliga inkomstkällan. Ett undantagande från den allmänna och kategoriska befrielsen för dödsbon i små omständigheter synes därför vara fullt befogat och förenligt med rättsvisan.

Under åberopande av de synnerligen ömmande fall det i regel gäller och vad i övrigt här ovan anförts, får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag rörande sådan ändring i gällande skattelagar att dödsbo i de fall där beskattningsnämnd har befogenhet att medgiva lindring eller befrielse från skatt — med undantag för objektskatt — skall utan vidare tillgodonjuta skattefrihet.

Stockholm den 22 januari 1939

Otto Wallén
i Sänga-Säby.